शिवमहिम्नःस्तोत्र

(०८५)

फो - १५

१. ३॥ ।

मसौत्रकृतपु.शा.श्रयाणांसायैह्निपुररुरनागविंशता

तां ॥ १९ ॥ ॥ क्रतौसुप्तेजागरूवमसिफलयोगेक्र

तुमतां.ककृर्म्मप्रक्षस्तंफलतिपुरुबाराबनम

तु ॥ अत्र त स्त्वांस प्रेक्ष्याक्रतुपुफलदानप्रतिभुवस्तु

तौप्रज्ञावक्षाद्दृष्टपरिकरःकर्म्मसुजनः ॥ २० ॥

॥ ॥ क्रियारम्भेन्द्रजःक्रतुपतिरभिरास्ततुमता

स्त.शीलाबालिर्ज्यंरारतारस्तरस्याःसुरगातः ॥

क्रतुभ्रंशस्त्वत्तः क्रतुफलविधानव्यसनिनो ध्रुवं क
र्तुः श्रद्धाविधुरमभिचाराय हि मखाः ॥२१॥
प्रजानाथं नाथप्रसभमभिकं स्वां दुहितरं गतं रोहि
द्भूतां रिरमयिषुमृष्यस्य वपुषा । धनुष्पाणेर्यात
दिवमपि सपत्राकृतममुं । त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति
न मृगव्याधरभसः ॥२२॥ स्वलावण्या

शंसाधृतधनुषमह्नायतृणवत्पुरःप्लुष्टंदृष्ट्वा

पुरमथनपुष्पायुधमपि॥ यदिस्त्रैणांदेवीयमनि
रतदेहार्द्धघटना.दवैतित्वामद्धावतवरदमुग्धा
युवतयः॥ २३ ॥ ॥श्मशानेष्वाक्रीडास्मरहर
पिशाचाःसहचरा.श्चिताभस्मालेपःस्रगपिनृ
करोटीपरिकरः॥ अमङ्गल्यंशीलंतवभवतुना

मैवमसितं नमायिविमद्व्यांबरहृदयामस्तलम

सि॥२४॥ ॥मनःप्रत्यक्षितेसविषमभिबाया:

तमरुतःप्रह्विबोडोमालःप्रमदसलिलोसंगितहृः

श१४॥यदत्तोक्याज्ञादंऊदद्ववनिवजाम्मतमये.द

धत्यन्त्रस्तत्वंकिमवियनिलस्त्रकिलभवान्॥२५॥

॥ ॥नवरूतिंसर्वरोमगवलनसिंचयनसवत्रतत्वहृ:समाप

स्त्वंव्योमत्वमुधरणिरात्मात्वमितिच ॥परिछिन्नामेवंत्वयि
परिणताबिभ्रतिगिरं.नविद्मस्तत्तत्वंवयमिहहियत्
त्वंनभवसि ॥२६॥ ॥त्रयींतिस्रोवृत्तीस्त्रिभुवनम
थोत्रीनपिसुरा.नकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधत्तीर्ण
विकृति ॥तुरीयन्तेधामंध्वनिभिरवरुधानमणुभिः
समस्तंव्यस्तंत्वांशरणदगृणात्योमितिपदं ॥२७॥

|| ||भवःसर्वोरुद्रःपशुपतिरथोग्रःसहमहान्तथा
भीमेशानावितिपदभिधानाष्टकमिदं ||अमुष्मिन्प्रत्येक
प्रतिवरतिदेवश्रुतिरपि.प्रियायास्मैधाम्नेप्रणिहितन
मस्योऽस्मिभवते ||२८|| ||नमोनेदिष्ठायप्रियदवद
विष्ठायचनमोनमः॰ क्षोदिष्ठायस्मरहरमहिष्ठायचनः
मोनमः॰ ||नमोवर्षिष्ठायत्रिनयनयविष्ठायचनमोन

मःसर्वस्मैतेतदिदमितिशार्वायचनमः॥ २९ ॥ ॥

वहलरजसेविश्वोत्पत्तौभावायनमोनमः. जनसुखकृ
तेसत्वस्थित्यैमृडायनमोनमः॥प्रवलतमसेतत्संहारेह
रायनमोनमः. प्रमहसिपदेनिस्त्रैगुण्येशिवायनमोनम
ः॥ ३० ॥ ॥कृशपरिणतिचेतःक्लेशवश्यंक्वचेदं. क्वच
तवगुणसीमोल्लंघिनीशश्वदृद्धिःइतिचकितममन्दीकृ

यमांभक्तिराधाद्वरदचरणयोस्तेवाक्यपुष्पोपहारं
॥३१॥ ॥सुरगुरुमभिपूज्यस्वर्गमोक्षैकहेतुंप
ठतियदिमनुष्यःप्राञ्जलिर्नान्यचेता॥व्रजतिशिवः
समीपंकिन्नरैःस्तूयमानःस्तवनमिदममोघंपुष्पः
दन्तप्रणीतं॥३२॥ ॥कुसुमदशननामासर्वग
न्धर्वराजःशिशुशशिधरमौलेर्देवदेवस्यदासः॥

सखलुनिजमहिम्नोग्रहएवास्यदोषः.स्तवनमिदमकार्षीं

दिव्यादिव्यमहिम्नः॥३३॥ ० ॥असितगिरिसमंस्यात्
कज्जलंसिन्धुपात्रं.सुरतरुवरशाखालेखनीपत्रमुर्वी
लिखतियदिगृहीत्वाशारदासर्वकालं.तदपितवगु
णानामीशपारंनयाति॥३४॥ ॥श्रीपुष्पदन्तः
मुखपंकजनिर्गतेनस्तोत्रेणकिल्विषहरेणहर

पितेव ॥ [illegible] शिवे

न.सद्गीर्णितो भवतिसन्ततपतिस्म हे शंभो ॥ ३५ ॥ ॥

याचेहं याचेहं शिवतवचरणारविंदयोर्भक्तिं ॥ या

चेहं याचेहं पुनरपितामेवतामेव ॥ ३६ ॥ ॥ शि

वशिवेतिशिवेतिवाशिवेति. हरहरेतिहरेतिह

रेतिवा ॥ भवभवेतिभवेतिवाभवेतिवा भजमनःशिवमे:

वलिस्तवरं॥३७॥ ॥शिवे भक्तिःशिवे भक्तिःशिवे भ
क्तिर्भवे भवे॥सदाम्भूयास्सदाम्भूयास्सदाम्भूयास्सदाम
स्तु॥३८॥ ॥महेशान्नापरोदेवोमहिम्नोनापराः
स्तुतिः॥अघोरान्नापरोमन्त्रो.नास्तितत्वंगुरोःपरं.।
दीक्षादानतपस्तीर्थंहोमंयागादिक्रियाः॥महिम्न
ःपाठमात्रेणकलांनार्हन्तिषोडशीं॥३९॥ ॥

इति श्रीगु[illegible] विरचितं [illegible] स्तोत्रं समाप्तः॥

सम्वत ९०२

ॐ नमः श्रीगणेशाय ॥ श्रीशिवाय नमः ॥ महिम्न
ः पारन्ते परमविदुषो यद्यसदृशी. स्तुतिर्ब्रह्मादीनामपि त
दवसन्नास्त्वयि गिरः ॥ अथावाच्यः सर्व्वः स्वमतिपरिणामा
वधि गृणन्. ममाप्येष स्तोत्रे हर निरपवादः परिकरः
॥१॥ ॥ अतीतः पन्थानन्तव च महिमा वाङ्मनसयोः
रतद्व्यावृत्त्या यं चकितमभिधत्ते श्रुतिरपि. स कस्य स्तो

न कस्यतिविधगुणःकस्यविषयःपदेत्वर्वाचीनेप
तिनमनःकस्यनवचः॥ २ ॥ ॥मधुस्फीतावचः
परमममृतंनिर्म्मितवत.स्तवंब्रह्मन्किंवागपिसुरगुरो
र्विस्मयपदं॥ममत्वेतांवाणींगुणकथनपुंण्येनभवतः
पुनामीत्यर्थेस्मिन्पुरमथनबुद्धिर्व्यवसिता॥ ३ ॥
॥ ॥तवैश्वर्यंयत्तज्जगदुदयरक्षाप्रलयकृ

त्रयीवस्तु व्यस्तं तिसृषु गुणभिन्नासु तनुषु ॥ अ
भव्यानामस्मिन् वरद रमनीयामरमणीं. विहंतुंव्या
क्रोशीं विदधत इहैके जडधियः ॥४॥ ॥ किमी
हः किंकायः स खलु किमुपायस्त्रिभुवनं. किमाधा
रो धाता सृजति किमुपादानमिति च ॥ अतर्क्यैश्वर्ये
त्वय्यनवरसदुस्थो हतधियः कुतर्कोयं कांश्चिन्मु

खरयति मोहाय जगतः॥ ५ ॥ ॥अजन्मानो लोकाः

किमवयववन्तोपि जगत्तां मधिष्ठातारं किंभवविधि
रणादृत्य भवति॥ अनीशोवाकुर्याद्भुवनजनने कः
परिकरं यतो मन्दास्त्वांप्रत्यमरवरसंशेरत इमे
॥ ६ ॥ ॥त्रयीसांख्यंयोगः पशुपतिमतं वैष्णवमि
ति प्रभिन्नेप्रस्थानेपरमिदमदः पथ्यमिति च ॥ रु

चीनांवैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां. नृणामे:
कोगम्यस्त्वमसिपयसामर्णवइव ॥७॥ ॥महो
क्षःखट्वांगंपरशुरजिनंभस्मफणिनः.कपालंचे
तीयत्तववरदतन्त्रोपकरणं ॥सुरास्तान्तामृद्धिंदध
तितुभवद्भ्रूप्रणिहितांनहिस्वात्मारामंविषयमृगतृ
ष्णाभ्रमयति ॥८॥ ॥ध्रुवंकश्चित्सर्वंसकलमप

परस्त्वध्रुवमिवंपरौध्रौव्याध्रौव्येजगतिगदतिव्यस्त
विषये॥समस्तेऽप्येतस्मिन्पुरमथनतैर्विस्मितइव
स्तुवन्जिह्रेमित्वांनखलुननुधृष्टामुखरता॥९॥
॥ ॥तवैश्वर्यंयत्नाद्यदुपरिविरिञ्चिर्हरिरधःपरि
च्छेत्तुंयातावनलमनिलस्कन्धवपुषःततोभक्तिश्रद्धा
भरगुरुगृणद्भ्यांगिरिशयत्स्वयंतस्थेताभ्यांतव

भ २

किमनुवृत्तिर्न्न फलति ॥ १० ॥ ॥ अयत्नादासाद्य
त्रिभुवनमवैरव्यतिकरं. दशास्योयद्बाहूनभृतर
णकण्डुपरवशान् ॥ शिरःपद्मश्रेणीरचितचरणा
म्भोरुहबलेः स्थिरायास्त्वद्भक्तेस्त्रिपुरहर विस्फुर्जित
मिदं ॥ ११ ॥ ॥ अमुष्य त्वत्सेवासमधिगतसारं भु
जवनं. बलात्कैलासेपि त्वदधिवसतौ विक्रमयतः ॥

अलभ्यायात्तालेऽप्यलसवलितांगुष्ठशिरसी.प्रस्थि

त्वयासीद्ध्रुवमुपचितामुह्यतिखलः॥१२॥ ॥य
दृद्धिंसुत्राम्णोवरपरमोच्चैरपिसतीं.अधश्चक्रेवाणः
परिजनविधेयःत्रिभुवनःनतच्चित्रंतस्मिन्वरिवसितः
रित्वच्चरणयो.र्नकस्याप्युन्नत्यैर्भवतिशिरसस्त्वयवन
ति॥१३॥ ॥अकांडब्रह्मांडक्षयचकितदेवासुरकृ

पा.विधेयस्यासी द्यस्त्रिनयनविषंसंहृतवतः॥ सक
ल्माषःकण्ठेतवनकुरुतेनश्रियमहो.विकारापिश्लाघ्यो
भुवनभयभङ्गव्यसनिनः॥१४॥ ॥असिद्धार्थानैव
क्वचिदपिसदेवासुरणरै.निवर्त्तन्तेनित्यंजगतिजयि
नोयस्यविशिखाः।सपश्यन्नीशत्वामितरसुरसाधारण
मभुत्स्मरस्मर्त्तव्यात्मानहिवशिषुपथ्यःपरिभवः॥